

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/112/2022
Identifikačné číslo spisu:	1117201485
Dátum vydania rozhodnutia:	27.09.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1117201485.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne F. O. N., Y.Z.Y., narodenej XX. M. XXXX, N., R. F. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Jurajom Hadrbulcom, Bratislava, Riečna 2, proti žalovaným 1/ L. C. T., narodenej XX. T. XXXX, N., R. F. XX, 2/ O. A. T., narodenému XX. M. XXXX, N., Z. XX, obom zastúpeným advokátkou Mgr. Janou Lenkovou, Bratislava, Krížna 38, o obnovu konania, vedenom na bývalom Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8C/4/2017, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 22. septembra 2020 sp. zn. 5Co/122/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaným 1/ a 2/ priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 05. februára 2020 č. k. 8C/4/2017-118 žalobu na obnovu konania vedenú na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15C/10/1999 zo dňa 26.01.2017 odmietol (I. výrok). Vyslovil, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému 1/ a žalovanému 2/ trovy konania podľa miery úspechu vo výške 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd rozhodne o výške náhrady trov konania (II. výrok).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v konaní, ktorého obnovy sa žalobkyňa v tomto konaní domáha, sa žalobkyňa neúspešne domáhala okrem iného určenia, že je podielovou vlastníčkou domu v podiele 1/2. Po ďalších vyše dvoch rokoch sa domáhala na katastrálnom úrade opravy chyby, spočívajúcej v tom, že v katastri nehnuteľností je zapísané nesprávne jej vlastníctvo k domu, pričom správne má byť jej vlastníctvo zapísané v podiele 1/2. V uvedenom konaní sa teda v podstate po neúspešnom súdnom konaní domáhala toho istého, pričom v žiadosti na opravu argumentovala tým, že dom je rodinným domom s dvoma bytmi, ktorý je predmetom spoluvlastníctva, ide o podielové spoluvlastníctvo a podľa § 137 ods. 2 sú podiely spoluvlastníkov rovnaké - tento záver vyplýva priamo zo zákona.

1.2. Ako dôvod obnovy konania žalobkyňa označila nemožnosť opravy ňou tvrdenej chyby spočívajúcej v nesprávnom zápise vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností, v konaní o oprave chýb katastra.

1.3. Na jej žiadosť Správa katastra žalobkyni oznámila, že takáto oprava v konaní o oprave chýb v

katastrálnom operáte nie je možná. Uvedenú skutočnosť žalobkyni oznámili správou katastra prvého aj druhého stupňa vo svojich rozhodnutiach. Rozhodnutie katastrálneho odvolacieho orgánu nadobudlo právoplatnosť dňa 27.09.2016 preto najneskôr týmto dňom bola uvedená skutočnosť žalobkyni známa. Tvrdenie žalobkyne o tom, že sa o nemožnosti oprave chyby v konaní o oprave chýb v katastrálnom operáte dozvedela až z oznámenia o vybavení jej podnetu Krajskou prokuratúrou Bratislava zo dňa 21.12.2016, nezodpovedá obsahu spisu. Uvedenú námietku vzniesli aj žalovaní, ktorí tvrdili, že žalobkyňa sa uvedené skutočnosti dozvedela už v rozhodnutí katastrálneho úradu prvého a druhého stupňa, pričom žalobkyňa k ich vyjadreniu v tomto smere nijaké stanovisko nezaujala, ani ich tvrdenia nepoprela.

1.4. S prihliadnutím na obsah rozhodnutí katastrálneho úradu prvého a druhého stupňa, ktoré boli súdu predložené zo strany žalovaných je nepochybné, že informácia o nemožnosti opravy chyby v katastrálnom operáte, ktorá podľa žalobkyne spočíva v tom, že správne má byť v katastri zapísané jej spoluvlastníctvo k domu, sa žalobkyňa dozvedela už z týchto rozhodnutí. Uvedené rozhodnutia podľa listu prokuratúry nadobudli právoplatnosť dňa 27.09.2016, preto museli byť doručené žalobkyni pred uvedeným dátumom.

1.5. Súd teda konštatoval, že o nemožnosti opravy chýb v katastri nehnuteľností sa žalobkyňa dozvedela najneskôr 27.09.2016. Trojmesačná žaloba (podľa názoru dovolacieho súdu zrejme trojmesačná lehota) na uplatnenie tohto dôvodu, ak by bol relevantný, by potom uplynula 27.12.2016. Pretože žaloba bola doručená súdu dňa 27.01.2017 bol tento dôvod obnovy uplatnený na súde až po uplynutí subjektívnej lehoty podľa § 403 ods. 1 CSP.

1.6. Žalobkyňa argumentovala aj nesprávnym právnym posúdením veci. K tomuto argumentu súd uviedol, že prípadné nesprávne právne posúdenie veci, aby, ak by aj bolo dané, nie je prípustným dôvodom obnovy konania.

1.7. Žalobkyňa ďalej tvrdila, že je daný dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. b) CSP, t. j. že možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre žalobkyňu priaznivejšie rozhodnutie. Za takýto dôkaz označila výsluch pracovníčky katastra, ktorý v priebehu pôvodného konania nebol vykonaný, hoci to opakovane navrhovala, a to na vysvetlenie otázky, na základe čoho bol vykonaný zápis pretrvávajúci doteraz v katastri nehnuteľností.

1.8. K tvrdenému dôvodu obnovy podľa predchádzajúceho bodu súd uviedol, že už samotné zdôvodnenie žalobkyňou je vzájomne rozporné - na jednej strane tvrdí, že uvedený dôkazný prostriedok uplatnila v pôvodnom konaní a nebol vykonaný a na druhej strane tvrdí, že ho v pôvodnom konaní nemohla uplatniť. Už zo samotných tvrdení žalobkyne, ktoré v konaní neboli sporné vyplýva, že žalobkyňa uvedený dôkaz žiadala vykonať v pôvodnom konaní, preto nemôže ísť o dôkaz, ktorý v pôvodnom konaní neuplatnila. Žalobkyňa v žalobe vôbec netvrdila, že by dôkaz, ktorý v pôvodnom konaní navrhla, v tom čase nebolo možné vykonať a je možné ho vykonať v súčasnosti z dôvodov, ktoré zistila v lehote najviac 3 mesiace pred podaním žaloby na obnovu konania. Je teda nepochybné, že dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. b) CSP vôbec daný nie je.

1.9. Pretože žaloba na obnovu konania bola vo vzťahu k tvrdenému dôvodu podľa § 397 písm. a) CSP podaná oneskorene a vo vzťahu k tvrdenému dôvodu podľa § 397 písm. b) CSP je zjavne nedôvodná. Súd podľa § 413 ods. 1 písm. a) a e) CSP žalobu na obnovu konania odmietol.

1.10. Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a priznal strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaní mali v konaní plný úspech, preto im vznikol nárok na náhradu trov konania podľa úspechu v spore vo výške 100 %.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne uznesením z 22. septembra 2020 sp. zn. 5Co/122/2020 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil (I. výrok). Žalovaným 1/ a 2/ priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

2.1. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie, poukázal na správne dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP.

2.2. Odvolací súd uviedol, že je preukázané, že žalobkyňa sa o nemožnosti opravy chýb v katastrálnom operáte dozvedela najneskôr z obsahu rozhodnutí katastrálneho úradu. Tieto nadobudli právoplatnosť dňa 27.09.2016, teda museli byť žalobkyni už doručené. Vzhľadom na uvedené ako správne uviedol súd prvej inštancie lehota na uplatnenie návrhu na obnovu konania z tohto dôvodu podľa § 403 ods. 1 CSP v

čase podania návrhu žalobkyne dňa 27.01.2017 už uplynula.

2.3. Čo sa týka namietaného dôvodu na obnovu konania podľa § 397 písm. b) CSP, a teda, či je možné vykonať dôkaz - výsluch pracovníčky katastra, poukázal na to, že návrh na vykonanie tohto dôkazu mohla žalobkyňa navrhnúť už v pôvodnom konaní, pričom uvedený dôkaz aj vykonať navrhla. Teda nie je splnená podmienka § 397 písm. b) CSP.

2.4. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

2.5. Výrok o trovách odvolacieho konania odôvodnil ustanovením § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní odvolací súd vzhľadom na to, že potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, úspešným žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania priznal v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Uviedla, že jednou zo základných podmienok zodpovednosti súdov voči verejnosti a zároveň naplnením práva na spravodlivý súdny proces je kvalitné, dostatočné, presvedčivé a racionálne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. V rozsudku Krajského súdu v Bratislave však nie je kvalitné, dostatočné a presvedčivo zdôvodnené, prečo súd nevychádzal zo znenia príslušnej právnej normy, platnej a účinnej v tom čase. Krajský súd v Bratislave sa obmedzil iba na konštatovanie, že dovolateľka nepodala návrh včas a že aj podľa jeho právneho názoru sa v prejednávanej veci nejednalo o také skutočnosti, respektíve také dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohli žalobcovia použiť v pôvodnom konaní. Okresný aj krajský súd zhodne uvádzajú zákonnú lehotu troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť. Oba súdy zhodne tvrdia, že dovolateľka sa o nemožnosti opravy chyby v katastrálnom operáte prostredníctvom konania o oprave chýb v katastrálnom operáte dozvedela najneskôr z obsahu rozhodnutí katastrálneho operátu. Avšak prokurátor mal možnosť (aj na základe § 36a ods. 1 Zákona o rodine č. 153/2001 Z. z.) do toho stavu zasiahnuť a proti týmto rozhodnutiam podať protest a takýmto spôsobom dosiahnuť zrušenie týchto rozhodnutí. Preto až vtedy, keď prokurátor podnet dovolateľky listom o vybavení podnetu Krajskou prokuratúrou Bratislava zo dňa 21.12.2016 odložil, sa dovolateľka, dozvedela o dôvode obnovy konania. Od doručenia uvedeného listu 21.12.2016 jej aj plynula trojmesačná lehota na podanie žaloby na obnovu konania. Neexistuje žiadny racionálny dôvod na počítanie lehoty tak, ako to uviedol Krajský súd v Bratislave v uznesení v bode 8., teda, že lehota plynula výlučne od právoplatnosti rozhodnutia katastrálneho úradu. Absentuje preto náležité zdôvodnenie takéhoto počínania tejto lehoty a tým aj vlastná hodnota súdneho rozhodnutia, čím bolo zásadným spôsobom porušené právo dovolateľky na spravodlivý súdny proces. Subjektívna lehota 3 mesiace začala dovolateľke plynúť dňa 21.12.2016, t. j. od doručenia listu o vybavení podnetu Krajskou prokuratúrou v Bratislave a táto lehota dovolateľke uplynula dňa 21.03.2017. Nie je pravdivé tvrdenie, že lehota začala plynúť odo dňa rozhodnutia správneho orgánu vo veci konania o oprave chyby v katastrálnom operáte, pokiaľ zákon o prokuratúre jasne v tom čase platnom a účinnom zákone o prokuratúre v § 21 ods. 1 písm. a) a b) uvádzal: „prokurátor vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej správy, preskúmaním zákonnosti správnych aktov orgánov verejnej správy, a to rozhodnutí orgánov verejnej správy, ako aj preskúmaním postupu orgánov verejnej správy.“ Keďže návrh na obnovu konania bol podaný dňa 27.01.2017, dovolateľkin návrh bol teda podaný včas, t. j. v stanovenej subjektívnej lehote troch mesiacov (a zároveň aj v objektívnej lehote troch rokov od právoplatnosti pôvodného rozsudku)

3.1. Ani Okresný súd Bratislava I a následne ani Krajský súd v Bratislave vôbec neodôvodnili riadne a presvedčivo, prečo odmietli žalobu na obnovu konania. Krajský súd v Bratislave vo svojom odôvodnení v rozsudku v bode 6. len stručne uviedol, že sa obmedzuje na skonštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie.

3.2. Záver konajúcich súdov o odmietnutí žaloby na obnovu konania bol teda zjavne neodôvodnený, chýbala mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu (tak súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu) vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci najmä avšak nie výlučne nesprávnym počítaním lehoty (a tiež nevykonaním navrhnutého dôkazu v obnovenom konaní) bola dovolateľka postavená do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana sporu. V tejto súvislosti

je možné dôvodne konštatovať porušenie základného práva na súdnu ochranu ako aj práva na spravodlivé súdne konanie. Avšak Krajský súd v Bratislave vo svojom odôvodnení len stručne uviedol, že návrh na vykonanie tohto dôkazu mohla dovolateľka navrhnúť už v pôvodnom konaní a podľa odvolacieho súdu tak aj údajne urobila. Dovolateľka zdôrazňuje, že výsluch pracovníčky katastra, o ktorý neúspešne žiadala v pôvodnom konaní a výsluch pracovníčky katastra v obnovenom konaní nie sú totožné účelom ani náplňou, lebo sa zmenil predmet súdneho sporu. Charakter stavby, ktorý je teraz zapísaný na liste vlastníctva číslo XXXX, nie je totožný s charakterom stavby, ktorý bol na liste vlastníctva číslo XXXX zapísaný v roku 1999. Bez akýchkoľvek pochybností je zrejmé, že za takýchto okolností nemohla dovolateľka takýto dôkaz uplatniť v pôvodnom konaní, s čím sa dôkladne nevysporiadal ani Okresný súd Bratislava I ani Krajský súd v Bratislave vo svojom odôvodnení a táto skutočnosť, že dovolateľka tento dôkaz v čase pôvodného konania nemohla v tejto konkrétnej podobe navrhnúť ani uskutočniť, súdy arbitrárne a svojvoľne odignorovali.

3.3. Dovolateľka žiadala, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaní 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobkyne navrhli dovolanie odmietnuť a priznať im nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým

vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. V súvislosti s námietkou dovolateľky o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premisí dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

12. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

13. V súdnej veci odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP, keď mal za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd konštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Dovolací súd je toho názoru, že odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k prijatému rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za zjavne neodôvodnený. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozhodnutia iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Aj stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. V súdnej veci sú z rozhodnutia odvolacieho súdu zrejmé úvahy, ktoré ho viedli k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o nedôvodnosti uplatneného nároku. Odvolací súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a s odvolacími námietkami dovolateľky. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, aké dôkazy súd vykonal, ako ich vyhodnotil, ako vec právne posúdil, a to s uvedením príslušných zákonných ustanovení. Súd prvej inštancie skúmal, či sú dané dôvody obnovy konania

tvrdené žalobkyňou v zmysle ustanovenia § 397 písm. a) a b) CSP. Čo sa týka dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP uviedol, že žalobkyňa sa o nemožnosti opravy chýb v katastri nehnuteľností dozvedela najneskôr dňa 27.09.2016, keď rozhodnutie katastrálneho odvolacieho orgánu nadobudlo právoplatnosť, v ktorom žalobkyni bolo oznámené, že oprava chýb v katastrálnom operáte nie je možná. Trojmesačná lehota na uplatnenie predmetného dôvodu, ak by bol relevantný, uplynula dňa 27.12.2016 pričom žalobu na obnovu konania podala žalobkyňa dňa 27.01.2017, teda až po uplatnení subjektívnej lehoty podľa § 403 ods. 1 CSP. Pokiaľ ide o druhý dôvod žaloby na obnovu konania podľa § 397 písm. b) CSP súd prvej inštancie uviedol, že vykonanie dôkazu výsluch pracovníka katastra, ktorý v priebehu pôvodného konania nebol vykonaný, hoci to opakovane navrhovala, a to na vysvetlenie otázky, na základe čoho bol vykonaný zápis pretrvávajúci doteraz v katastri nehnuteľností a že tento dôkaz nemohla bez vlastnej viny použiť v pôvodnom konaní, pričom mohol pre ňu privodiť priaznivejšie rozhodnutie, súd prvej inštancie posúdil ako nedôvodný, keď už samotné zdôvodnenie je vzájomne rozporné a na jednej strane tvrdí, že uvedený dôkazný prostriedok uplatnila v pôvodnom konaní a nebol vykonaný a na druhej strane tvrdí, že ho v pôvodnom konaní nemohla uplatniť. Uviedol, že žalobkyňa v žalobe vôbec netvrdila, že by dôkaz, ktorý v pôvodnom konaní navrhla v tom čase nebolo možné vykonať a je možné ho vykonať v súčasnosti z dôvodov, ktoré zistila v lehote najviac 3 mesiace pred podaním žaloby na obnovu konania. Je teda nepochybné, že dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. b) CSP vôbec nie je daný. S predmetnými dôvodmi sa stotožnil aj odvolací súd, keď konštatoval, že žalobkyňa sa o nemožnosti opravy chýb v katastrálnom operáte prostredníctvom konania o oprave chýb v katastrálnom operáte dozvedela najneskôr z obsahu rozhodnutí katastrálneho úradu, ktoré nadobudli právoplatnosť dňa 27.09.2016, kedy už museli byť žalobkyni aj doručené a lehota na uplatnenie návrhu na obnovu konania z tohto dôvodu podľa § 403 ods. 1 CSP v čase podania návrhu žalobkyne dňa 27.01.2007 už uplynula. Pokiaľ ide o namietaný dôvod na obnovu konania podľa § 397 písm. b) CSP vykonanie dôkazu výsluchom pracovníčky katastra, takýto dôkaz už žalobkyňa v pôvodnom konaní navrhla, teda nie je splnená podmienka uvedená v § 397 písm. b) CSP.

14. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Prieskum skutkových zistení zo strany dovolacieho súdu spočíva iba v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdnej veci nezistil.

15. Pokiaľ dovolateľka v dovolaní tvrdí, že neexistuje žiadny racionálny dôvod na počítanie lehoty tak, ako to uviedol Krajský súd v Bratislave v uznesení v bode 8., teda, že lehota plynula výlučne od právoplatnosti rozhodnutia katastrálneho úradu, teda, že súdy nižších inštancií vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci, dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (R 24/2017).

16. Na záver dovolací súd konštatuje, že námietka dovolateľky, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP, je neopodstatnená. Podané dovolanie tak síce je prípustné, ale nie je dôvodné, a preto ho podľa § 448 CSP zamietol.

17. Žalovaní 1/ a 2/ boli v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešní (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol im nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.